

som det allerede er udtalt, at Veisfreden aldeles hæves. Den høitærede Formand syntes at antyde et Dnske om, at jeg skulde slutte.

Formanden: Nei, det var paa ingen Maade Tilfældet, den ærede Drdsfører har fuldkommen Frihed.

Ordføreren: Jeg skal da tillade mig en Bemærkning, lige overfor den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kred (Drenbøll). Han anvendte en meget skarp Kritik paa, hvad der foreligger, men Fugten af de kritiske Bemærkninger, han har anstillet, er ikke kommen til stede i Form af bestemte Forslag, hvilket jeg dog i alt Fald til denne Behandling maatte anse for nødvendigt. Forsaavidt han gif tilbage og rosende tilbage til det tidligere under Nr. 13 foreliggende Vdringsforslag, saa er jeg uberettiget til at følge ham deri. Hvis det forelaag, skulde jeg tilvisse have optaget en Diskussion om det Forslag, der er trukket frem af det ærede Medlem og ikke af mig, og som jeg i det Mindste for mit Bedkommende anser for fuldkommen forfæilet. Jeg skal lige saa lidt gaa ind paa hans Bemærkninger, for saa vidt de vedrøre selve Paragraferne, da disse ikke ere under Forhandling, men kun Vdringsforslagene. Naar det ærede Medlem fremkom med en Anke, der var rettet mod et Vdringsforslag, nemlig, at Udvalget under Nr. 2 har foreslaaet, at Ordet „sine“ skal udgaa i første Linte af næstsidste Stykke af §. 11, men ikke i anden Linte deraf, saa kan jeg ikke finde denne Anke tilstrækkelig begrundet. Et er det, at man vil gjøre det muligt, at et Dyende kan straffes, naar det har tvoret sin Husbond's Dyr, saa nær ved det til en offentlig Veis hørende Terrain, at det kan naae ind derpaa, — hvilket for Dvrigt er i fuld Overensstemmelse med de Yttringer, det ærede Medlem fremfattede ved den første Del af nærværende Behandling; — men den samme Nødvendighed forekommer mig ikke at være tilstede i det andet Tilfælde, der er nævnt i Slutningen af det næstsidste Stykke. Deri hedder det: „Saa vel den, der lader sine Husdyr græse osv.“; der vil man ikke let komme i den Forlegenhed

ikke at have Nogen at straffe, thi naar Dyret bliver gaaende derude, og Husbonden ikke lader det føre bort, saa kommer han ind under Bestemmelsen om dem, der lade deres Husdyr græse paa Veiterrainet. Dertil skal jeg paa dette Trin af Sagen indskrænke mig.

Formanden: Den 2den Landsthingsmand for 5te Kred har Ordet for en kort Bemærkning.

Drenbøll: Jeg vil blot med Hensyn til den ærede Drdsførers Yttring, at jeg ikke havde stillet bestemte Vdringsforslag, hvorfor han ogsaa meget nemt slap fra, at svare mig, tillade mig at meddele den Oplysning, at det er ganske rigtigt, men det beror paa en Feiltagelse fra min Side, som jeg først idag har faaet oplyst af den ærede Formand, idet jeg nemlig troede, at kunne optage det gamle Vdringsforslag til §. 11, men dette kan, saaledes som Sagen foreligger, ikke ske. Da den ærede Drdsfører i Dvrigt ikke har svaret mig videre, skal jeg kun med Hensyn til hans allerførste Bemærkning sige, at Spørgsmaalet om Straf eller ikke Straf med Hensyn til Græsning og Løring paa Veien dog ikke er saa afgjort, fordi den almindelige Maade, hvorpaa der græsses paa Veiene, ikke bestaar deri, at Folk tvore Kreaturerne og gaa deres Veie, men deri, at Børn gaa og trække Kreaturerne paa Veigrøfterne. Kreaturerne have Løir paa, men det er ikke slaaet fast, og altsaa kan man ikke kalde dem tvorede Kreaturer, men Kreaturer, der græse paa Veien. Dvrigt har hele dette Spørgsmaal efter min Opfattelse ingen Betydning, thi det staa fast, som jeg før sagde, og hvad der heller ikke er modsagt, at i den Stikelse, hvori Forslaget foreligger, ville Børn slet ikke i Fremtiden kunne straffes for Veisforseelser.

Tobiesen: Jeg skal begynde med ganske at godkjende de Bemærkninger til §. 11, som ere fremkomne fra min ærede Side-mand tilhøre (Drenbøll), og jeg beklager, at jeg har lidt under den samme Misforstaaelse som han med Hensyn til de til 3die Behandling tidligere fra Udvalget fremkomne Forslag, idet jeg først